

MINDRE MEDDELELSER

Rosenbrystet Tornskade (*Lanius minor* Gm.) truffet på Fyn.

I juni 1955 bragte en af mine elever mig et eksemplar af ovennævnte fugl, som han havde fundet død på en landevej syd for Odense den 17. juni. Skindet er indsendt til Zoologisk Museum i København, i hvis samlinger stykket er indgået. Fuglen er kun kendt tidligere fra ganske enkelte fund her hjemme. Arten har et sydøstligt udbredelsesområde omfattende det centrale og sydøstlige Europa. MANNICHE angiver, at arten yngler hist og her i det nordlige Tyskland; er dette rigtigt, kan det vel tænkes, at det fynske eksemplar stammer herfra.

Dette fund burde anspre naturhistorielærere til at opfordre deres elever til at medbringe, hvad de finder af døde fugle; der kan være værdifulde fund imellem.

HELGE FREDERIKSEN

**Stor Sorthovedet Måge (*Larus ichthyaëtus* Pallas)
ny for Danmark.**

Lørdag den 4. juni 1955 var jeg ved 20-tiden undervejs ud på pürsch på Kongsø beliggende i Skanderborg amt, ved Halle sø, syd for landevejen Nr. Snede-Silkeborg og 24 km syd for Silkeborg. Jeg bemærkede da en meget stor fugl. Det var dens størrelse, der fangede min opmærksomhed. Den svævede over en rørbræmme langs søen, og kom snart direkte over mit hoved i ret ringe højde, måske 10–15 m. Ved nærmere betragtning lignede den en almindelig Hættemåge. Belysningen var god, klart solskin og i min prismekikkert 7×50 så jeg klart at det var en Hættemåge.

Jeg var ved at affinde mig med, at min størrelsesbedømmelse på en eller anden måde var blevet forrykket, belysningsforhold el.l., men da en lille flok Hættemåger i det samme nærmede sig, kunne der ikke være tvivl om at den pågældende fugl var meget større, tilsyneladende mindst dobbelt så stor, på det nærmeste som en Svartbag. Jeg bemærkede ligeledes at dens næb ikke som Hættemågens var rødt, men derimod gult.

Jeg er senere blevet klar over at det måtte være Stor Sorthovedet Måge (*Larus ichthyaëtus*), idet den nøje svarer til dennes beskrivelse i den engelske fugleåndbog. Da den er set flere steder i Europa udenfor Rusland og endog skudt nogle gange i England, er dette særdeles sandsynligt. At den imidlertid ikke er rapporteret her i landet for længe siden, kan muligvis skyldes dens meget store lighed med Hættemågen. Selv var jeg ved at regne med, at det var en Hættemåge, og de allerfleste observatører vil sikkert affinde sig med dette. Kun et par tilfældige omstændigheder, nemlig ankomsten af de andre Hættemåger, og et tilfældigt møde med grosserer P. ILSHØJ, der i ovennævnte værk fandt beskrivelsen af fuglen, bevirker at jeg nu har meddelt min observation.

J. HOSTRUP-SCHULTZ

(Stor Sorthovedet Måge yngler i steppeområderne fra S. Rusland gennem Centralasien mod øst til Mongoliet. I Vesteuropa er den enkelte gange tidligere truffet i England, Belgien og Schweiz. RED.)

Sangdroskens (*Turdus ericetorum* Turton) udbredelse i det nordlige Jylland.

Under et ophold i klitplantagerne omkring Vester Vandet i dagene 24.-27. juni hørtes i en ældre sitkagranafdeling i Nystrup plantage, hvor jeg foretog træmålinger, til stadighed 2 syngende drosler. På en kort aftenspadseretur i Vilsbøl plantage hørtes i hvert fald en syngende sangdrossel. Antagelig er Sangdroslen ikke helt sjælden som ynglefugl i hvert fald i de bedre klitplantager i Thy. HELGE BRYNDUM

Fund af Stor Stormsvale (*Oceanodroma leucorhoa* (Vieillot)).

Jeg vil ikke undlade at meddele at jeg den 3. november 1954 fik en levende Stor Stormsvale (*Oceanodroma leucorhoa*), fundet i Jollen på et skib der samme aften kom ind i Kjerteminde havn, på rejse fra Aalborg. Fuglen formodedes at være fløjet mod en lanterne og faldet ned i jollen. Vi fyldte nogle små stumper sild i den og det lykkedes at holde liv i den i et par dage. JOHANNES LARSEN

Vandstær (*Cinclus cinclus* (L.)) i Himmerland.

Jeg har den 6. december 1954 set Vandstæren (*Cinclus cinclus*) ved åen, der går tæt forbi gården Volstrup ca. 6 km vest for Hobro; den holdt til tæt ved broen, der fører over åen. Den skal også være set ved Hougårdsbro længere østpå, men dette sted ligger ikke længere borte end at man må tro, at det er den samme fugl.

Elektricitetsværksbestyrer JØRGENSEN, der bor ved Volstrup, udtaler, at han har set Vandstæren gennem adskillige – indtil 10 – år og at den også viser sig om sommeren. Rede har han dog ikke set.

Ved Kongsvad Mølle ved Handest syd for Hobro skal fuglen ligeledes være, men selv har jeg ikke iagttaget den der.

ANDR. BARFOD

Sort Glente (*Milvus migrans* (Bodd.)) ved Dønnerup pr. Jyderup.

Den 19. juni 1955 var jeg med familie på en længere cykletur rundt om Åmosen via Jyderup. Vejret var så dejligt som man kunne ønske det, høj luft med små drivnede skyer, vindstyrke 3 fra nord nord-øst. Ca. 2 km nord for Holmstrup opdagede jeg en større fugl. Ved første øjekast antog jeg den for en Våge, men opdagede så at dens vinger var for slanke og længere end hos Musvågen, og derfor gættede jeg nu på en Rørhøg. Da den havde retning lige mod stedet hvor jeg stod var der lejlighed til at få den identificeret. Efterhånden som den kom nærmere blev jeg mere usikker på hvilken art rovfugl det kunne være, og først da den mørke fugl var helt over mit hoved opdagede jeg den svagt

kløftede hale og var ikke mere i tvivl om at det var Sort Glente (*Milvus migrans*). Jeg havde ikke mulighed for at undersøge lokaliteterne nærmere. Der kan muligvis være chance for at der findes et par med rede.

CHR. LARSEN

Amerikansk Taffeland (*Aythya americana* Eyton) på Grønland.

Den af JENS ROSING i D.O.F.T. 48, 1954, p. 224 omtalte Taffeland, skudt ved Godthåbsfjorden, Grønland, er nu af hr. ROSING elskværdigst sendt til undersøgelse på Zoologisk Museum. Som allerede formodet i Red.s kommentarer til JENS ROSINGS artikel viste eksemplaret sig at tilhøre Amerikansk Taffeland (*Aythya americana*). RED.

ANMELDELSER

FINN SALOMONSEN: The evolutionary significance of bird-migration. – Kgl. Danske Vidensk. Selsk. Biol. Medd. 22, no. 6, 1955, pp. 1–62. Pris: 6.00 kr.

Det stadig stigende antal genfangster af ringmærkede fugle i vinterkvarteret har for mange arters vedkommende gjort det muligt at fastslå vinterkvarterets udstrækning, ikke alene for arten som helhed, men også for de enkelte populationer og racer. Det har herved vist sig, at mange arter ikke har eet fælles vinterkvarter, men at de enkelte ynglepopulationer også om vinteren opholder sig på helt eller delvis adskilte områder. Forf. kalder sådanne populationer for allohæmiske i modsætning til de synhæmiske, som har fælles vinterkvarter. Tidligere forfattere har påpeget, at vinteropholdsstedet må forventes at have en betydelig indflydelse på fuglenes tilpasning til de ydre kår. I nærværende afhandling underkastes hele problemet om sammenhængen mellem fuglenes forskellige træktyper og udviklingen af bygningsmæssige forskelle indenfor arten en indgående analyse. Forf. opstiller 18 forskellige træktyper og viser med talrige eksempler fra såvel den gamle som den nye verden hvorledes visse karakterer (navnlig størrelse) snart må skyldes en tilpasning til vinterkvarteret, snart til yngleområdet og i atter andre tilfælde til begge disse områder, alt afhængig af, hvilken træktype den pågældende art tilhører. – Det vil føre for vidt her at komme ind på enkeltheder i dette utvivlsomt banebrydende arbejde, som ikke kan undgå at få stor betydning for den fremtidige forståelse af fuglenes udvikling. Det bør læses af alle, der ønsker at følge med i denne interessante og centrale del af ornitologien. H. VOLSØE

OTTO WADEWITZ: Dort wo der Triel ruft. Kamera: WALTER BUCHHEIM. (102 pp., talrige tekstfigg.). – ZIEMSEN, Wittenberg Lutherstadt 1955. Pris indb.: DM. 8,60.

En smukt udført bog, trykt på tåleligt papir, om nogle karakteristiske fuglearter i et steppeområde omkring floden Mulde i Sachsen.